

VIURE ENS COSTA LA VIDA

Fa anys que vivim una ofensiva sostinguda contra les condicions de vida de la classe treballadora. Però aquesta ofensiva no afecta tothom igual. La classe treballadora no és un bloc homogeni: les desigualtats de sexe, origen, situació administrativa, edat, salut, territori i responsabilitats de cura condicionen l'accés al treball, als ingressos, al temps i als drets socials.

Treballar ja no garanteix una vida digna, ni un salari assegura accedir a un habitatge. Mentre la productivitat i els beneficis empresarials baten rècords, els salaris i les pensions perden poder adquisitiu i la precarietat s'estén. Alhora, el treball imprescindible per sostenir la vida —la cura i el treball domèstic— continua recaient de manera desigual sobre les llars, especialment sobre les dones, moltes d'elles migrants i racialitzades, sense el reconeixement social, laboral ni econòmic que mereix.

L'habitatge s'ha convertit en un bé inaccessible, els serveis públics pateixen infrafinançament i privatitzacions, i els serveis socials, la dependència i la cura continuen molt lluny dels recursos necessaris per garantir el dret universal a cuidar i a ser cuidat. Mentrestant, els governs augmenten la despesa militar mentre es cronifica la manca d'inversió en els serveis que sostenen la vida.

Ens diuen que l'economia va millor que mai, però la majoria de treballadores continuem fent equilibris per arribar a final de mes, compatibilitzar la feina amb la responsabilitat de cuidar i accedir a un habitatge digne.

Però també hem vist que la mobilització funciona. Les lluites per l'habitatge, les vagues de l'educació, les mobilitzacions de la pagesia, el moviment feminista i els moviments en defensa dels drets socials han demostrat que només l'organització col·lectiva permet ampliar drets i millorar les condicions de vida.

Per això reivindiquem:

Treball digne i dret al temps

El treball ha d'estar al servei de la vida. Jornada laboral de 35 hores sense reducció salarial, prohibició de les hores extraordinàries estructurals i permisos de cura suficients i retribuïts perquè cuidar no sigui un factor de pobresa ni d'exclusió laboral.

Salariis, pensions i rendes dignes

Ningú ha de viure en situació de pobresa. Increment de l'SMI i de les pensions mínimes fins als 1.500 €, actualització segons el cost real de la vida i implantació d'una renda bàsica universal.

Igualtat efectiva al treball

Eliminar la bretxa salarial i totes les discriminacions laborals per raó de sexe, origen, situació administrativa, identitat o expressió de gènere, orientació sexual, discapacitat o edat.

Habitatge digne

L'habitatge és un dret, no un negoci. Baixada dels lloguers, ampliació del parc públic, recuperació dels habitatges en mans dels grans tenidors i fi de l'especulació immobiliària.

Sistema públic de Cura i serveis públics

Crear un Sistema Nacional de Cura, públic i universal, revertir les privatitzacions, reforçar la sanitat, l'educació, els serveis socials i la dependència, i destinar com a mínim el 4% del PIB als serveis públics de cura.

Feminisme, antiracisme i drets socials

Garantir la igualtat efectiva de drets, combatre totes les formes de discriminació i assegurar l'accés universal al treball digne, a l'habitatge, als serveis públics i a la cura.

Els recursos públics per sostenir la vida

Reduir la despesa militar i prioritzar la inversió en habitatge, educació, sanitat, dependència i cura per garantir els drets socials i una vida digna per a tothom.